

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9361 van 29 maart 2007
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing tot teruggedrijving van de grenscontroleambtenaar van 28 maart 2008.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 maart 2008 om 16.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. GHAMBA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster arriveerde op 28 maart 2008 met vlucht SN352 uit Kinshasa. Zij was in het bezit van een Angolees paspoort en een verblijfskaart van Frankrijk. De met grenscontrole belaste overheden gingen over tot de inbeslagname van deze, als vals of vervalst

bestempelde, documenten. Verzoekster verklaarde zelf het paspoort ontvangen te hebben van haar nicht na betaling van de som van honderd dollar.

1.2. Op 28 maart 2008 nam de grenscontroleambtenaar de beslissing tot teruggedrijving. Deze beslissing die dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan verzoekster luidt als volgt:

“(…)

*-Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Betrokkene reist met een vervalst paspoort van ANGOLA. Het paspoort is frauduleus verkregen en ingevuld. Hiervoor wordt proces-verbaal met nummer BR.21.FW.110564.08 opgesteld aangaande gebruik valse geschriften, aanmatiging van naam en inbreuken op de wetgeving inzake de toegang tot het grondgebied van vreemdelingen. In het kader van dit dossier wordt het paspoort door onze diensten in beslag genomen.*

*-In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Betrokkene reist met een vervalst paspoort van ANGOLA. Het paspoort is frauduleus verkregen en ingevuld. Hiervoor wordt proces-verbaal met nummer BR.21.FW.110564.08 opgesteld aangaande gebruik van valse geschriften, aanmatiging van naam en inbreuken op de wetgeving inzake de toegang tot het grondgebied van vreemdelingen.*

*-Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Betrokkene reist ook met een verblijfskaart van FRANKRIJK deze is frauduleus verkregen op basis van het paspoort van ANGOLA. Hiervoor wordt proces-verbaal met nummer BR.21.FW.110564.08 opgesteld aangaande gebruik valse geschriften, aanmatiging van naam en inbreuken op de wetgeving inzake de toegang tot het grondgebied van vreemdelingen. In het kader van dit dossier wordt de verblijfskaart door onze diensten in beslag genomen.*

(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

Het gebruik van de talen in de rechtspleging wordt op dwingende wijze geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die

onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing van 28 maart 2008 houdende de teruggedrijving door het bestuur werd genomen in de Nederlandse taal dient deze taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Aan deze laatste voorwaarde is voldaan nu verzoekster aangeeft dat de bestreden maatregel op 30 maart 2008 zal worden uitgevoerd en verweerder dit bevestigt.

3.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 3, 4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5, punt 1,a, van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 tussen de Regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: het Akkoord van Schengen) en stelt dat er sprake is van machtsafwendings en een manifeste appreciatiefout.

Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn en dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster teruggedreven wordt daar zij niet in het bezit is van een geldig reisdocument, gelet op het feit dat haar Angolees paspoort en haar Franse verblijfskaart in beslag werden genomen. Er wordt tevens aangegeven dat het Angolees paspoort frauduleus werd verkregen en ingevuld. In de bestreden beslissing wordt daarnaast verwezen naar de toepasselijke wetsbepalingen en wordt gespecificeerd welke bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet werden toegepast, zodat ook voldaan is aan artikel 4 van de Vreemdelingenwet. Er dient verder op te worden gewezen dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds

voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden, zodat verzoekster niet gevolgd kan worden waar zij stelt dat de vastgestelde vervalsingen in detail in de bestreden beslissing dienden opgenomen te worden. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). Verzoekster kan trouwens niet stellen onwetend te zijn wat betreft de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze uitvoerig bespreekt in haar verzoekschrift.

In de mate dat verzoekster de correctheid van de motieven betwist en stelt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout dient het middel onderzocht te worden in het licht van de naleving van de materiële motiveringsplicht en de toepassing van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verslag van de federale politie blijkt dat het paspoort van verzoekster opnieuw werd ingebonden, dat de uv-bescherming op de identiteitspagina beschadigd is, dat een verkeerde druktechniek werd toegepast en dat er taalfouten op de identiteitspagina staan. De stelling van verzoekster dat zij het paspoort reeds jaren heeft en er verscheidene reizen mee ondernam weerlegt de vaststellingen van de door de met grenscontrole belaste overheden niet (R.v.St., nr. 147.683, 15 juli 2005).

Daar het onderzoek door de federale politie dusdanig ernstige aanwijzingen van vervalsingen aan het licht heeft gebracht was het, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, ook niet nodig om, alvorens over te gaan tot de inbeslagname van het paspoort en het nemen van de bestreden beslissing, bevestiging te vragen van de vastgestelde vervalsingen bij de Angolese autoriteiten (R.v.St., 81.970, 30 juli 1999).

Het feit dat een rechtscollège zich nog niet heeft uitgesproken over de valsheid van het paspoort doet geen afbreuk aan de vaststellingen die gebeurden door de gespecialiseerde overheidsdienst en het feit dat er een reden bestond om het paspoort in beslag te nemen. Door de inbeslagname van het paspoort kan verzoekster niet langer voorhouden te beschikken over geldige binnenkomstdocumenten.

Waar verzoekster nog aanvoert dat niet vaststaat dat haar Franse verblijfskaart vals is of verkregen werd op basis van valse stukken, dient er op gewezen te worden dat deze kritiek gericht is tegen een overtollig motief. Opdat verzoekster het Schengen-grondgebied zou kunnen betreden dient zij, conform artikel 2 van de Vreemdelingenwet, immers hoe dan ook in het bezit te zijn van een geldig paspoort. Een Frans verblijfsdocument, zonder paspoort, volstaat niet om toegang te krijgen tot het Schengen-grondgebied.

Artikel 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, stelt duidelijk dat een vreemdeling die in de luchthaventransitzone wordt aangetroffen, zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziene documenten kan worden teruggedreven. De stelling van verzoekster dat haar reisdoel Frankrijk is, de verklaring dat zij België niet wenst binnen te komen en de verwijzing naar artikel 5 van het Akkoord van Schengen zijn dan ook niet dienend. In de mate dat verzoekster nog betoogt dat zij over tal van documenten beschikt waaruit blijkt dat zij in Frankrijk verblijft en dat zij de Angolese nationaliteit heeft dient te worden gesteld dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat om het Schengen-grondgebied te betreden men dient te beschikken over een authentiek paspoort en dat een vreemdeling die niet over de vereiste documenten beschikt kan teruggestuurd worden naar de luchthaven van vertrek.

Een miskenning van de materiële motiveringsplicht of de aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Tot slot moet worden gesteld dat van machtsafwendings sprake kan zijn wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid welke haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (R.v.St, nr. 115.739, 12 februari 2003). De beschouwingen die verzoekster naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwendings.

Het enig middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden als bepaald in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. J HUYS,	toegevoegd griffier.
--------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. HUYS.

G. DE BOECK.